

Arrest

nr. 151 498 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 31 maart 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 december 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 11 januari 2013 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 juni 2013 weigerde de Raad bij arrest nummer 104 964 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 20 juni 2013 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 21 augustus 2013 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw E.W., met Belgische nationaliteit.

Op 12 december 2013 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als geregistreerd partner van mevrouw E.W.

Op 27 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 juni 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als geregistreerd partner van mevrouw E.W.

Op 30 september 2014 deed verzoeker afstand van deze tweede aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart.

Op 30 september 2014 diende verzoeker eveneens een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als geregistreerd partner van mevrouw E.W.

Op 12 maart 2015 beëindigden verzoeker en mevrouw E.W. in onderlinge overeenstemming de wettelijke samenwoning.

Op 17 maart 2015 ondertekenden verzoeker en mevrouw E.W. een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 18 maart 2015 opende de Cel Schijn- en Afdewongen Huwelijken van de stad Antwerpen een dossier ter opvolging van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw E.W.

Op 19 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de op 21.08.2013 aangegane wettelijke samenwoning tussen betrokkenen op 12.03.2015 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Antwerpen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De verplichting tot formele motivering heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvV 2429). De genoemde artikelen verplichten de overheid in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS, 06/09/2002, nr. 110.071; RvS, 19/03/2004, nr. 129.466; RvS, 21/06/2004, nr. 132.710; RvS, 24/02/2005, nr. 141.180; RvS, 26/06/2007, nr. 172.777).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, 29075). Alle belangrijke elementen moeten wel worden beoordeeld (RvV, 15247). Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvS, 22/05/1991, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand rechtsbeginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS, 07/12/2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte stukken (RvS, 02/02/2007, nr.167.411).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het administratief dossier waaruit blijkt dat de op 21/08/2013 aangegane wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner op 12/03/2015 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet in Antwerpen. De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de daaropvolgende verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker met dezelfde partner op 17/03/2015. De bestreden beslissing wordt genomen op 19/03/2015 wat erop neerkomt dat er op het ogenblik van de beslissing een verklaring van wettelijke samenwoning en samenwoonst aanwezig is in hoofdte van verzoeker.

Aangezien op dit punt de beslissing voor verzoeker niet duidelijk is, wordt niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de staatssecretaris dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Nochtans voldoet verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden,

Er is in casu wel degelijk sprake van een geregistreerd partnerschap en samenwoont op hetzelfde adres gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Door bij de beoordeling van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging in casu enkel rekening te houden met de stopzetting van de wettelijke samenwoning in onderling akkoord, overigens onmiddellijk gevolgd door een verzoening, zonder rekening te houden met de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 17/03/2015 in samenlezing met de andere elementen en bewijsstukken, wordt de materiële motiveringsplicht geschonden in het licht van artikel 40 ter iuncto artikel 40 bis van de wet van 15/12/2015.

Ten deze is de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitgegaan van alle juiste feitelijke gegevens, werden deze niet correct beoordeeld en is hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen. Uit het bovenstaande volgt eveneens dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat door geen rekening te houden met de verzoening gevolgd door een verklaring van wettelijke samenwoning, de staatssecretaris zijn beslissing onzorgvuldig heeft voorbereid en niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. De staatssecretaris dient rekening te houden met alle feitelijke gegevens en stukken wat in casu niet is gebeurd.

Uit het geheel van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken blijkt wel degelijk dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing eveneens een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Aan verzoeker wordt het recht op verblijf geweigerd met als gevolg dat hij niet meer kan samenleven met zijn levenspartner met wie hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Verzoeker kan ook niet terugkeren naar zijn land van herkomst om reden van een aantal traumatiserende gebeurtenissen aldaar en een medische problematiek welke opvolging in België vereist.

Verzoeker een wettig verblijf weigeren, komt neer op een ongeoorloofde inmenging in het gezins- en familieleven van verzoeker aangezien er geen redenen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Derhalve wordt artikel 8 EVRM geschonden.

De bestreden beslissing dient bijgevolg om hoger uiteengezette redenen te worden vernietigd."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde baseert zich op twee motieven hiervoor. Met name dat uit het administratief dossier blijkt dat de op 21 augustus 2013 aangegane wettelijke samenwoning op 12 maart 2015 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet en anderzijds dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bespreekt de motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert zoals verzoeker aangeeft dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de verzoening tussen verzoeker en zijn partner en van de daaropvolgende verklaring van wettelijke samenwoning tussen hen van 17 maart 2015. Verzoeker stelt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er dus wel een verklaring van wettelijke samenwoning en samenwoonst waren tussen verzoeker en zijn partner. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet duidelijk is, en dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet met alle feitelijke gegevens en stukken rekening heeft gehouden en dus het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen *in casu* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht. Ook de beweerdde schending van de zorgvuldigheidplicht, die aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, dient in het licht van deze bepalingen te worden onderzocht.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[...]”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

[...]”

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Zoals *supra* gesteld heeft de gemachtigde verzoekers verblijfsaanvraag geweigerd omdat deze niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald op welke familieleden die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Volgens de gemachtigde heeft verzoeker niet op afdoende wijze aangetoond een

duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning die op 21 augustus 2013 werd aangegaan door verzoeker en zijn partner op 12 maart 2015 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Anderzijds heeft verzoeker volgens de gemachtigde onvoldoende bewijs aangebracht dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De gemachtigde besluit hieruit dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om op basis van gezinshereniging het verblijfsrecht in België te bekomen.

De Raad wijst erop dat artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing verwijzen, stelt dat als familielid in de zin van deze bepaling wordt beschouwd *“de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”*. Eens aan deze basisvereiste is voldaan, vereist voormelde bepaling bovendien dat deze partners aan een aantal bijkomende voorwaarden voldoen. Zo dienen zij luidens artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet te bewijzen *“een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden”*. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is nog volgens deze bepaling aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. Uit de opbouw van artikel 40bis, § 2, 2° blijkt aldus duidelijk dat, opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op deze bepaling, vooreerst vereist is dat hij met zijn partner een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, en bijkomend dat hij het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner aantoont, waarbij artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt op welke manier dit bewijs kan worden geleverd. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat de wettelijke samenwoning aangegaan op 21 augustus 2013 door verzoeker en mevrouw E.W. op 12 maart 2015 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist. Bijgevolg kan de gemachtigde nu aan deze basisvereiste niet meer is voldaan op het ogenblik van de bestreden beslissing, op afdoende en redelijke wijze stellen dat de betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voldoet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag van de verblijfskaart was duidelijk gebaseerd op de geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning van 21 augustus 2013, die op het ogenblik van de bestreden beslissing was stopgezet.

Waar verzoeker wijst op de nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning die hij op 17 maart 2015 te Antwerpen samen met mevrouw E.W. aflegde en stelt dat hij op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu er op dat moment wel degelijk sprake was van een geregistreerd partnerschap en samenwoning op hetzelfde adres gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag, kan de Raad niet volgen. Zelfs indien verzoeker zou kunnen gevolgd worden dat er sprake was van samenwoning op hetzelfde adres gedurende minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag, dan nog moet het eerst en vooral gaan om geregistreerde partners. Uit het administratief dossier blijkt immers dat na deze nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw E.W. afgelegd op 17 maart 2015 te Antwerpen, hun wettelijke samenwoning niet meteen werd vermeld of geregistreerd in het bevolkingsregister. Deze registratie werd integendeel uitgesteld met het oog op een onderzoek naar een mogelijke schijnrelatie door de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken van de stad Antwerpen op grond van artikel 1476quater B.W. Zo blijkt uit een document getiteld “Opvolging Voorgenomen Huwelijk” dat op 18 maart 2015 werd opgemaakt en dat zich in het administratief dossier bevindt dat op 18 maart 2015 door de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken een dossier werd opgestart en een interview werd gepland. Uit een e-mail van 8 april 2015 met als onderwerp *“onderzoek schijnwettelijke samenwoning D. – W.”* van attaché L.G, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, aan de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken van de stad Antwerpen blijkt dat de wettelijke samenwoning ook op 8 april 2015, hetzij nadat de bestreden beslissing werd genomen, nog steeds niet was geregistreerd, nu in deze e-mail wordt vermeld: *“Mogen wij u verzoeken om ons op de hoogte te brengen van uw beslissing inzake de registratie van de wettelijke samenwoning?”* Wanneer de gemachtigde dus op 19 maart 2015 de bestreden beslissing heeft genomen, was er dan ook geen

sprake van een geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en mevrouw E.W, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt. De gemachtigde kon dus in de bestreden beslissing op redelijke wijze stellen dat niet voldaan was aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond van de motivering dat de verklaring van wettelijke samenwoning van 21 augustus 2013 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde diende rekening te houden met of melding diende te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning van 17 maart 2015, nu deze wettelijke samenwoning nog niet werd geregistreerd, in afwachting van de uitkomst van het onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schijnrelatie, zodat er naar aanleiding van de enkele verklaring tot wettelijke samenwoning van 17 maart 2015 hoe dan ook nog geen sprake was van een geregistreerd partnerschap zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat hij onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen, evenmin als een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze kritiek samenvalt met hetgeen onder de beweerde schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 werd ontwikkeld. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, hij die incorrect heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Verzoeker meent tenslotte nog dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van zijn gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, nu hij ten gevolge van de bestreden beslissing niet meer kan samenwonen met zijn levenspartner. Verzoeker meent dat deze weigering een ongeoorloofde inmenging in zijn gezins- en familieleven vormt, en stelt dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van traumatiserende gebeurtenissen daar en omwille van een medische problematiek die opvolging in België vereist.

Uit de toelichting van dit middel waarin verzoeker verwijst naar de verplichting terug te keren naar het land van herkomst, blijkt dat dit middel betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, geïncorporeerd in de thans bestreden bijlage 20. Het is bijgevolg gepast dit middel te onderzoeken in het kader van de verwijderingsbeslissing, nu deze eerder dan de weigering tot verblijf een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen veroorzaken.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* neemt de Raad aan dat verzoeker een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw E.W. Het bestaan van dit gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt door verweerder ook niet betwist.

De Raad merkt verder op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er volgens het EHRM geen sprake van een inmenging, maar moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke

afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiterst summier betoog dat hij geenszins heeft gestaafd, aangaande zijn gezinsleven geen onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk heeft gemaakt voor het verderzetten van zijn gezinsleven met mevrouw E.W. elders. Waar verzoeker wijst op traumatiserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst die een terugkeer naar daar verhinderen, wijst de Raad erop dat zowel het CGVS als de Raad hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Met zijn loutere bewering en vage verwijzing naar “traumatiserende gebeurtenissen” maakt verzoeker geen elementen in die zin aannemelijk waarmee het CGVS en de Raad bij hun beoordeling geen rekening zouden hebben gehouden en die hem zouden verhinderen naar zijn land van herkomst terug te keren. Ook wat betreft de “medische problematiek” die verzoeker aanhaalt, dient te worden opgemerkt dat de Raad uit deze loutere summier bewering die verzoeker geenszins staft, het bestaan van hinderpalen voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders niet kan afleiden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Het staat verzoeker daarentegen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen voor het verkrijgen van een verblijfskaart als geregistreerd partner van mevrouw E.W, zodra hij althans voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan de Raad *in casu* geen positieve verplichting afleiden voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van het gezinsleven van verzoeker. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES